

Серія «Художня література»

First published in Great Britain in 2022 by Storyfire Ltd trading
as Bookouture

Перекладено за виданням:
McFadden, Freida. The Housemaid / Freida McFadden. —
London : Bookouture, 2022. — 336 p.

Переклад з англійської *Дарини Березіної*

Мак-Фадден Ф.

M15 Служниця / Фріда Мак-Фадден ; пер. з англ. Дарини Березіної. — Х. : Віват, 2025. — 352 с. — (Серія «Художня література», 978-966-942-826-4).

ISBN 978-617-17-0142-7 (укр.)

ISBN 978-1-80314-438-2 (англ.)

Міллі Келлоуей втомилася жити в аягівці та харчуватися сандвічами, тому радо погодилася працювати служницею у Вінчестерів. Відтепер у неї буде власна кімната, пристойна зарплата і з'явиться шанс нарешті змінити життя. У Міллі є таємниця, яку вона ретельно приховує. Але жінка навіть не підозрює, чого не розголошують її роботодавці. Щодня Міллі наводить лад у будинку, готує смачну їжу, пере, але стосунки з украй знервованою Ніною Вінчестер напружені. Згодом Міллі дізнається про неї дещо, від чого в жилах стигне кров. Невже ця жінка здатна на таке? І як Ендрю Вінчестер, цей просто ідеальний чоловік, вживається зі справжньою психопаткою? Коли Міллі збагне, що втрапила в пастку, буде вже запізно.

УДК 821.111

ISBN 978-966-942-826-4 (серія)

ISBN 978-617-17-0142-7 (укр.)

ISBN 978-1-80314-438-2 (англ.)

© Freida McFadden, 2022

© ТОВ «Видавництво "Віват"», видання українською мовою, 2025

ПРОЛОГ

Якщо я вийду із цього будинку, то лишень у кайданках. Дарма я не накивала п'ятами, поки була така нагода. А тепер уже по всьому, потяг пішов. Тепер у будинку поліціанти, вони вже побачили оте, що нагорі... і шляху назад немає.

Ще секунд зо п'ять — і мені вже зачитуватимуть мої права. Не знаю, чому вони аж досі цього не зробили. Може, сподіваються в такий спосіб примусити мене вибвкати таке, про що краще мовчати.

Ну, то що... хай щастить.

Коп зі шпакуватим волоссям сидить на канапі обіч мене. Гомзається масивним тілом по італійській шкірі кольору паленої карамелі. Цікаво, а вдома в нього яка канапа? Закладаюся, що вона не коштує п'ятизначної суми, як ця. Либонь, та канапа якогось копійчаного кольору, наприклад помаранчевого, накрита коцом зі штучного хутра, на дачу з нерівними швами. Цікаво, коп зараз теж думає про те, яка в нього вдома канапа, і мріє мати таку саму, як ця?

Утім, найімовірніше, думає він не про канапу, а про мертве тіло на горіщі.

— Отже, повторімо ще раз усе спочатку, — каже коп з характерною нью-йоркською тягучою вимовою. Він називав мені своє ім'я, але воно випало в мене з голови. Узагалі полісменам слід носити яскраво-червоні бейджики. Як ще, по-вашому, люди в глибокому стресі мають запам'ятовувати їхні імена й прізвища? Якийсь інспектор, здається. — Коли саме ви знайшли тіло?

Відповідаю не одразу. Розмірковую: можливо, от вона, та мить, коли варто почати вимагати присутності адвоката? Вони ж наче зобов'язані надати мені адвоката? Я вже підзабула, як воно ведеться.

— Приблизно годину тому, — відповідаю я.

— А нащо ви взагалі туди підіймалися?

Підтискаю губи.

— Я ж бо вже вам казала. Почула якийсь звук.

— І?..

Поліціант подається до мене, ледь розширивши очі. На підборідді в нього коротка колюча щетина — немов сьогодні не голився. З-за напіврозтулених губ видно кінчик язика. Я не дурна — добре знаю, що він прагне від мене почути.

«Це вчинила я. Я винна. Заарештуйте мене».

Натомість відкидаюся на спинку канапи.

— Оце й усе. Усе, що мені відомо.

На інспекторовому обличчі розчарування. Щоками ходять жовна — наче він обмірковує ті речові докази, які наразі знайшли в будинку. Сушить собі мізки над тим, чи достатньо в нього підстав, щоб просто зараз надіти на мене ті кайданки. Він не впевнений. Був би впевнений — давно вже надів би.

— Коннорсе, агов!

Голос другого полісмена. Ми з моїм співрозмовником нарешті розриваємо зоровий контакт, і я скидаю погляд туди, на горішній майданчик сходів. Там стоїть інший, значно молодший полісмен. Довгі пальці вчепилися в баясу билець. Юне, без натяку на зморшки обличчя пополотніло.

— Коннорсе... — знову гукає молодший полісмен. — А ходи-но сюди. Просто *зараз*. Маєш це побачити. — Навіть звідси мені видно, як він важко сковтує, так, що смикається борлак. — Ти не повіриш...

ЧАСТИНА ПЕРША

ЗА ТРИ МІСЯЦІ ДО ТОГО

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ. МІЛЛІ

— Розкажіть-но мені про себе, Міллі.
Ніна Вінчестер ледь подається вперед на своїй канапі з облямуванням кольору карамелі. Вона сидить, закинувши ногу на ногу, з-під берега шовковистої білої спідниці трохи видно коліна. Я не надто добре розуміюся на брєндах, але цілком очевидно: усе вбрання Ніни Вінчестер вартує дуже великих грошей. Її кремова блузка викликає в мене неймовірне бажання простягнути руку й помацати тканину — хай навіть цей рух означатиме, що я не матиму жодного шансу отримати цю роботу.

Справедливості заради, у мене й так жодного шансу її отримати.

— Власне... — розпочинаю я, ретельно добираючи слова. Навіть діставши всю цю бісову кількість відмов, я все одно не полишаю спроб. — Я виросла в Брукліні. Працювала в багатьох наймачів хатньою помічницею, як зазначено в моєму резюме...

Еге ж, у моєму *ретельно сфальшованому* резюме.

— Я любило дітей. А також... — Роззираюся, видивляючись собачу жувальну іграшку чи котячий лоток. — А також тваринок.

В оголошенні про вакансію хатньої помічниці про тваринок не йшлося. Утім краще вже перестрахуватися. Адже люди, котрі люблять тваринок, завжди всім подобаються.

— Бруклін! — Місис Вінчестер широко всміхається. — Я теж зростала в Брукліні. Ми ж бо майже сусідки!

— Так, а й справді! — ствердно киваю я, хоча це геть не так.

У Брукліні чимало престижних районів — за крихітний будиночок в одному з них довелося б нирку продати. Але моє дитинство минуло зовсім не там. У цьому ми з Ніною Вінчестер не маємо геть нічого спільного, але, якщо вона воліє вірити в те, що ми були сусідками, я залюбки їй підіграю.

Місис Вінчестер заправляє за вухо пасмо золотаво-білявого волосся. У неї модна стрижка боб, завдовжки якраз така, щоб відтягнути увагу від подвійного підборіддя. Їй добряче за тридцять, і, з іншою зачіскою та в іншому вбранні, вигляд вона мала б цілком пересічний. Однак завдяки неабияким статкам жінці вдалося витиснути максимум з подарованого їй природою. Це варте поваги, хай там що.

Я над власною зовнішністю теж попрацювала — але в геть протилежному напрямі. Хай навіть я на десять років молодша за жінку, яка сидить навпроти, але мені зовсім не треба, щоб вона сприймала мене як потенційну загрозу. Тому задля цієї співбесіди вибрала довгу грубу вовняну спідницю, яку купила в секонд-генді, і поліестерову білу блузку з рукавами-«ліхтариками». Моє світлокаштанове волосся зібране й затягнуте в суворий вузол на потилиці. Я навіть купила собі важкі й геть не потрібні окуляри в черепаховій оправі, що тепер у мене на переніссі. Вигляд у мене професійний і вкрай не привабливий.

— Отже, щодо ваших обов'язків, — каже господиня. — Переважно йдеться про прибирання, інколи доведеться приготувати щось легеньке, якщо ви не проти. Чи ви добре куховарите, Міллі?

— Так, добре. — Те, що я вправно готую, — єдиний з пунктів мого резюме, який повністю відповідає дійсності. — Я чудова куховарка.

Блідо-блакитні очі Ніни Вінчестер радісно блищать.

— Чудово! Відверто кажучи, нам зрідка випадає нагода посмакувати доброю домашньою їжею. — Вона форкає. — Та хіба ж у когось нині є час на куховарство?..

Я кусаю себе за язика, утримуючись від різкого коментаря. Мені ж бо невідомо анічогісінько про те, що в неї за життя. Той факт, що ця жінка дуже заможна, ще не означає, що вона розпещена.

Утім, якби була в мене зайва сотня баксів, я поставила б її на те, що Ніна Вінчестер розпещена аж до незмоги.

— А ще нам інколи буде потрібна допомога із Сесілією... — каже місис Вінчестер. — Наприклад, може знадобитися забрати її по обіді зі школи чи від подружки. Адже ви маєте автівку, чи не так?

Я насилу втримуюся, щоб не розреготатися, почувши запитання. Так, у мене справді є автівка... власне, це взагалі *єдине*, що в мене зараз є. Мій «ніссан», якому вже десять років, просмердів усю вулицю перед її будинком, і саме в ньому я наразі живу. Усе моє манаття лежить у багажнику. Останній місяць я спала просто на задньому сидінні.

Коли місяць проживеш у власній автівці, починаєш розуміти, які важливі в нашому житті всі ці дрібнички. Туалет. Рукомийник. Можливість випростати ноги, коли лягаєш спати. Оцього останнього мені бракує найдужче.

— Так, у мене є автівка, — кажу я.

— От і чудово! — Місис Вінчестер плескає в долоні. — Певна річ, я дам вам автокрісло для Сесілії. Їй потрібна додаткова подушка, щоб користуватися пасками безпеки. Для того щоб відмовитися від неї, Сесілія ще не вигналася у зріст, та й у вазі не дотягує. Фахівці з американської педіатричної академії вважають, що...